

Časopis s podobami za slovensko mladino.
S prilogo „Angelček“

Štev. 9.

V Ljubljani, dne 1. septembra 1905.

Leto XXXV.

Naša leta.

Na nebu se zvezde utrinjajo
In v sinjih višavah izginjajo.
Ne vračajo več se nikoli nazaj.

I naša leta tako tekó,
V večnosti morje nevzdržno vró —
A vendar za sabo sledove pusté,

V temini neskončni se izgubé,
Sledú najmanjšega ne zapusté,
Pozabljene so na vekomaj. —

Saj delavna leta, brez grešnih zmot,
Nam delajo v blaženo večnost pot,
Zanamcem pa kažejo prave stezé.

Žirov.

Kadar tiha žalost...

Kadar tiha žalost
Leže na srce,
Kdo nam spet prežene
To gorje,
In srce z veseljem
V novo okrepča,
Z nadami spet dušo
Nam navdá? ...

Pesmica vesela,
Čista kot kristal,
Ki nam jo je Stvarnik
V dar podal,
Ki kot hladna rosa
Polje poživi,
V srcu novo radost
Obudi ...

Taras Vaziljev.

5.40 k